

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

HORACE MCCOY
ȘI CAILI
SE ÎMPUȘCĂ,
NU-I AȘA?

Traducere din engleză de
DAN CROITORU

Ediție revăzută

HUMANITAS
fiction

Redactor: Mona Antohi
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Patricia Rădulescu
DTP: Andreea Dobreci, Carmen Petrescu

Tipărit la Livco Design

HORACE McCOY
THEY SHOOT HORSES, DON'T THEY?
Copyright © 1935 Horace McCoy
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2012, 2023,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCCOY, HORACE
Și caii se împușcă, nu-i așa? / Horace McCoy; trad. din engleză
de Dan Croitoru. – București: Humanitas Fiction, 2023
ISBN 978-606-097-285-3
I. Croitoru, Dan (trad.)
821.111

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin email: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723 684 194

Arestatul să se ridice în picioare...

...capitolul unu

M-am ridicat. Pentru o clipă, imaginea Gloriei mi-a trecut prin fața ochilor și am revăzut-o acolo, pe banca de pe dig. Glonțul tocmai o lovise într-o parte a capului; sângele nici măcar nu începuse să curgă. Străfulgerarea împușcăturii încă îi mai ilumina chipul. Totul fusese atât de simplu. Era complet destinsă, complet liniștită. Impactul glonțului îi răsucise un pic capul; n-o vedeam chiar perfect din profil, dar îi zăream suficient de mult din buze și din față ca să-mi dau seama că zâmbea. Procurorul s-a înșelat când a spus juriului că a murit în chinuri, fără nici un prieten alături, doar cu ucigașul ei nemilos, singură în noaptea neagră, la marginea Pacificului. S-a înșelat cu desăvârșire. N-a murit în chinuri. Era destinsă, liniștită și zâmbea. Și era prima dată când o văzusem zâmbind. Atunci cum să fi murit în chinuri? Și nu era adevărat că n-avusese nici un prieten alături.

Eu eram prietenul ei cel mai bun. Eram singurul ei prieten. Atunci cum să fi murit fără nici un prieten alături?

...există vreun temei legal pentru care
sentința să nu poată fi pronunțată?

...capitolul doi

Ce-aș putea să zic?... Toată lumea din sală știa că eu o omorâsem, iar singura persoană care ar fi putut să mă mai ajute în vreun fel era moartă la rându-i. Așa că nu mi-a rămas altceva de făcut decât să mă uit la judecător și să clatin din cap. Nu puteam să dovedesc nimic.

— Cere clemența tribunalului, mi-a zis Epstein, avocatul din oficiu care mă reprezenta.

— Ați spus ceva? a-ntrebat judecătorul.

— Onorată instanță, a zis Epstein, implorăm clemența tribunalului. Băiatul acesta recunoaște că a omorât-o pe victimă, dar trebuie să spunem că-i făcea un serviciu...

Judecătorul a izbit cu ciocanul în pupitru, cu ochii-n ochii mei.

Constatând că nu există nici un temei legal pentru care sentința să nu poată fi pronunțată fără întârziere...

...capitolul trei

Mișto cum o cunoscusem pe Gloria. Și ea încerca să obțină un rol de figurație în filme, dar asta am aflat-o abia mai târziu. Mergeam pe Melrose Avenue, după ce ieșisem de la studiourile Paramount, când am auzit pe cineva strigând „Hei! Hei!“, așa că m-am întors și am văzut-o alergând spre mine și făcând semn cu mâna. M-am oprit și i-am făcut semn la rândul meu. Când a ajuns lângă mine, rămăsese fără suflu și era extraordinar de agitată, și atunci mi-am dat seama că n-o cunoșteam.

— Naiba să-l ia de autobuz, a șuierat.

M-am uitat în jur și am văzut un autobuz care ne depășise și se îndrepta acum spre Western Avenue.

— A, am zis, am crezut că mie-mi făceai semn...

— Păi de ce ți-aș fi făcut semn ție? m-a întrebat.

Am râs.

— Nu știu. Mergi în direcția mea?

— Dacă stau bine să mă gândesc, aș putea să merg și pe jos până la Western Avenue.

Și am luat-o amândoi pe jos într-acolo.

Așa a-nceput totul, și-acum mi se pare atât de straniu. Nu-nțeleg absolut deloc cum s-a-ntâmplat. Mi-am tot bătut capul și tot nu pricep. N-am comis nici o crimă. Încerc și eu să fac cuiva un serviciu și tot pe mine o să mă omoare. *Pentru că e clar c-o să mă omoare. Știu exact ce-o să spună*

judcătorul. Numai când mă uit la el, și-mi dau seama imediat că o să se bucure s-o spună. Numai după cum îi simt pe cei din sală, și știu că o să se bucure când o să-l audă spunând-o.

Uite, spre exemplu, dimineața aia când am cunoscut-o pe Gloria. Nu mă simțeam prea în formă; mai eram încă un pic bolnav, dar tot m-am dus la studiourile Paramount, pentru că von Sternberg făcea un film cu ruși și mi-am zis că poate o să capăt un angajament. Chiar m-am întrebat ce poate fi mai frumos decât să lucrez pentru von Sternberg, sau pentru Mamoulian ori Boleslawsky, adică, după ce că o să am privilegiul să-l văd pe platou, să învăț și eu meserie, chestii de compoziție, ritm și unghiuri de filmare și să mai și fiu plătit pentru asta. Așa că m-am dus la Paramount.

N-am putut să mă strecur înăuntru, așa că am ars-o prin fața clădirii până pe la prânz, când unul dintre asistenții lui a ieșit ca să se ducă la masă. M-am luat după el și l-am întrebat dacă e vreo șansă să intru și eu în ambianța locului.

— Nu, nici o șansă, mi-a tăiat-o el, adăugând că von Sternberg e foarte selectiv când vine vorba de cei din ambianță.

Asta a fost o replică de căcat, dar mi-am dat seama ce-i trece prin cap pentru că știam cum arătau hainele mele – vai de mama lor.

— Păi, nu e un film de epocă? l-am întrebat.

— Toți figuranții ne sunt trimiși direct prin Centrală, mi-a zis, după care m-a lăsat baltă...

Nu trebuia să ajung undeva anume; așa că mă-nvârteam pe străzi în Rolls-Royce-ul meu, în timp ce oamenii mă arătau cu degetul și ziceau că sunt cel mai mare regizor din lume, când am auzit-o pe Gloria țipând. Așa că vedeți cum se-ntâmplă chestiile astea?

Așa că am mers pe Melrose până la intersecția cu Western și am apucat să ne cunoaștem; iar când am dat în Western, știam deja că se numea Gloria Beatty, că făcea figurație în filme și că pe moment nici ei nu-i mergea prea strălucit; ea în schimb nu știa prea multe despre mine. Mi-a plăcut tare mult de ea.

Împărțea o cămăruță cu alți oameni, pe undeva pe lângă Beverly, iar eu locuiam la numai câteva străzi distanță, așa că am revăzut-o în aceeași seară. În seara aia a început totul, dar nici măcar acum nu pot să zic cu mâna pe inimă că-mi pare rău că m-am dus la întâlnirea cu ea. Aveam la mine vreo șapte dolari pe care-i câștigasem servind sifon într-o prăvălie (de fapt, țineam locul unui prieten. Lăsase o fată gravidă și trebuise s-o ducă până în Santa Monica ca să-și facă un chiuretaj), și am întrebat-o ce preferă, să mergem la film, sau să stăm pe o bancă, în parc.

— În care parc? m-a întrebat.

— E unul chiar aici, foarte aproape, i-am zis.

— Bine, mi-a zis. Oricum mi-e silă de câte filme am văzut. Să mor dacă nu joc eu mai bine decât multe din cucoanele alea... Hai să stăm pe-o bancă și să urâm pe toată lumea...

M-am bucurat că a vrut să meargă-n parc. Tot timpul arăta frumos acolo. Era un loc minunat de stat pe-o bancă. Foarte mic, mai degrabă un scuar, dar umbrit și foarte liniștit, plin de tufe dese. Era înconjurat de palmieri înalți de cincisprezece-douăzeci de metri, care se terminau brusc într-un mănunchi mare de frunze. Imediat ce intrai în parc, te cuprindea o senzație de siguranță. Adesea îmi ziceam că palmierii ăia sunt de fapt santinele cu niște coifuri